ŞTEFAN G. THEODORU

ODISEEA UNUI CUGET

VERSURI

Volumul IV

NEW YORK - BUCUREŞTI 1993

ŞTEFAN G. THEODORU

ODISEEA UNUI CUGET

ISBN 973 - 562 - 014 - 6

Ştefan G. Theodoru

D-lui George Balașu
pentru neobosita activitate
românească
Omagiu
Ștefan G. Theodoru
19 Sept 1993
New York

ODISEEA UNUI CUGET

VERSURI

Volumul IV

EDITURA AUTORULUI
28-18 29th St. L.I.C., N.Y.11102, USA

S C H I Ţ E

Nina B. Theodoru

O POARTĂ DESCHISĂ

Câte am zis şi mai ales
Ce-am scris cu litere mărunte
Sunt toate-un vis, un univers,
Între pământ şi ceruri punte.

E-o poartă larg ce s'a deschis
Să pară cât mai primitoare
Celor ce vor, cu verbu'n scris,
Să-mi calce-a zilelor pridvoare.

Să intre-apoi, în casa mea,
Şi căutându-mă pe mine
Să-mi vadă râvna cum primea
Pe oameni Doamne şi pe Tine.

Să-mi afle gând, să-mi afle dor
Şi poate dragostea fierbinte,
Întortocheatul coridor
Spre câte am purtat în minte.

Şi cercetând ce am cernut,
Să nu-mi citească doar cerneala
Ci cum am dus şi am ţinut
Din moşi strămoşi, orânduiala.

16 Februarie 1990, New Badila.

ARUNCAT ÎN LUME

Când pe la Washington ajung
 şi îi admir prestanţa
Fără să vreau îmi amintesc
 de Iaşi şi de Constanţa
Iar când sunt la Daytona Beach
 şi plaja-i în idilă,
Îmi amintesc de litoral
 şi-un colţ de la Movilă.

La San Jose îmi amintesc,
 privind la munţii salbă,
Fără motiv de Chişinău,
 Hotin, Cetatea Albă.
De-s la Atlanta sau mai sus,
 la Boston sau Albany,
Eu de Brăila-mi amintesc
 şi cum trecură anii.

Când un bilet spre Kansas cer
 ca să merg la Wichita,
Mă pomenesc cerând bilet
 de zbor pentru Harghita.
Când un coleg american
 vine din Santa Ana
Eu dau din cap zicând că ştiu
 de Roşia Montana.

Când merg prin New York, Manhattan,
 prin Queens sau suburbie,
Ceva aduce-a Bucureşti
 şi'n ochi strâng bucurie.
De trec de Point of Rocks spre vest,
 răsună Alunelu
Ca la Isaccea sus pe deal
 sau la Niculiţelu.

Chicago nu are nimic
 cu Bran sau cu Sinaia,
Cu Târgu Mureş sau cu Cluj,
 Tecuci, Bacău sau Baia
Dar câte-un colţ sau chiar un stâlp
 ce poartă două fire
Trezesc în mine clipe lungi
 şi-o nouă amintire.

Când vin acasă obosit
 şi îmi privesc icoana,
Îmi amintesc de moş Ion
 şi de baba Ioana
Şi doar atuncea parcă simt
 la câtă depărtare
Am fost de soartă aruncat,
 în lume, la'ntâmplare.

2 Mai 1988, New York.

SINGUR

Între bine şi mai bine
Nu e loc de orişicine.
Nu e loc că prea se'ndeasă
Cel ce de nimic nu-i pasă
La ce trece, la ce vine.

Între rele şi mai rele
Ajung cei fără pingele
Că n'au minte ca să şadă
Şi să rabde în ogradă
Toate vremurile grele.

Eu nu înţeleg nimica.
A murit de mult bunica
Şi mă simt singur pe lume.
Nu am loc şi nu am nume
Şi parcă mă'ncearcă frica.

6 August 1986, New York.

SCRISORI

Scrisoare, minunată carte,
Frământul minţii omeneşti,
Din născociri cea mai aparte,
Tu veste porţi şi-o răspândeşti.

Srisoare scrisă'n româneşte
Cu litera din moşi străbuni
În care lacrima loveşte
La porţi de inimi, rugăciuni.

Scrisoare, 'naripate rânduri,
Făuritoare de minuni,
Fără măcar să stai pe gânduri
Cu dorul prinzi să te cununi.

Scrisoare ce aduce veste
Sau întăreşte alte veşti
Cu întâmplările modeste
De tine cum ai fost sau eşti.

Srisoare ce-o aştepţi să vină
În pragul temerilor lungi
Precum o rază de lumină
La care nu poţi să ajungi.

Scrisoare care'nnoadă dorul
Cu lacrimă de zâmbet cald
Şi lasă gândurilor zborul
Peste câmpia de smarald.

Scrisoare, veste aruncată
De-alung de drum sau peste mări
Cu ce-i acum sau altă dată,
Plăpânde, tainice chemări.

Scrisori la săptămâni sau lună
Sau poate numai la un an,
Prind depărtări ce se adună
Şi'n timp se scrie un roman.

Scrisoare pe cărări de noapte,
Srisoare'n gând cu-atâtea veşti
Ce le repeţi apoi în şoapte,
În perna ta le tăinueşti.

Scrisori ce-ajung o scăldătoare
Pentru dureri şi neputinţi,
Le'mbraci în flori râzând la soare
Şi'ncerci tu singur să te minţi.

Srisori cu margini aurite
Şi'nmiresmate cu parfum,
Cu fraze lungi, meşteşugite
Şi cu o poză din album.

Scrisoare'n litere alese,
Scrisoare de copil stângaci,
Scrisori cu rânduri lungi şi dese
Ori scurte, doar cu: Ce mai faci?

Scrisori cu linii pe hârtie
În taină scrise pe genunchi
Sub vântul ce abia adie
Prin iedera curgând mănunchi.

Scrisoare'n care n'ai ce spune
Dar pân' la urmă tot o scrii
Ca să alungi amărăciune
Şi o speranţă să învii.

Scrisori de aprigă mânie
Sau doar de rugă la altar,
Srisori care ajung să fie
Înmormântate în sertar.

Scrisoare, o târzie veste,
Cu rânduri scrise tremurând
De cel ce astăzi nu mai este,
Ce o aşezi ultima'n rând.

Scrisoare scrisă la'nchisoare
Pe-un petec mic, cu sânge vechi
In care tot cuvântul doare
Şi-ţi sună veşnic în urechi.

Srisoare care nu mai vine
Şi zi de zi o tot aştepţi,
Te amăgeşti că-i totul bine
Şi'ncerci din spate să te'ndrepţi.

Srisoare scrisă'n miez de noapte,
Prin lăcrămi căutând în sus,
La amintiri de vorbe, fapte,
Scrisă acelor ce s'au dus.

Scrisoare ce o scrii scrisorii
Să-aduci şi darului un dar
Precum aduc fulgii ninsorii
Un câmp de linişte şi har.

17 Martie 1989, New York.

ÎN AJUN DE PAŞTE

Casă aveam şi masă-aveam
De când pe lume ne ştiam,
Aveam şi cărţi, cutezători
Şi cântăreţi privighetori.

Pană aveam şi călimări,
Puteam să punem întrebări
Şi-aveam bătrâni cu paşii rari
Şi înţelepţi şi cărturari.

Aveam şi drumuri şi poteci
Ca peste tot să poţi să treci,
Să drumeţeşti şi-apoi să vii
Printre păduri, livezi şi vii.

Aveam belşug de împărţit,
Aveam şi pâine şi cuţit,
Aveam şi bine şi frumos
Şi'n clopote un gând pios.

Aveam biserici, mânăstiri,
O viaţă'ntreagă să le-admiri,
Cu loc de rugă, meditări,
Împletind râuri şi cărări.

Dar ce n'aveam? Chiar şi prisos
De bogăţie şi frumos,
De'nţelepciuni şi vitejii
Ce n'aveai loc să le mai scrii.

Cristos a fost vândut pe-arginţi;
Astăzi, întortochiate minţi,
Au dat în taină la tirani
Naţiuni întregi pe zeci de ani.

Popoarele's un şir de sclavi
În zdrenţe, flămânziţi, bolnavi,
Luaţi în râs, batjocoriţi
Şi pentru-o vorbă răstigniţi.

Cristos a înviat din morţi
Schimbând în lume legi şi sorţi
Şi-a înălţat în har puteri,
Ca să rodească re'nvieri

Şi'n ţara mea coboare iar
Şi libertate şi hotar
Şi s'o aducă, nu ştiu când,
Cum o trăiesc mereu în gând.

11 Martie 1986, New York.

FĂRĂ RÂNDUNELE

Primăvara a sosit fără rândunele
Ce brăzdau în zbor pieziş bolta sinelie
Presărând în urma lor iz de bucurie.
Nu-s aici, sunt doar ecou gândurilor mele
Împietrite pe trecut, nişte santinele.

Primăvara, cu răsfăţ, îmi zâmbeşte'ntr'una.
N'o pricep, nu îi văd sens şi-o ţin de ocară
Când aruncă cu dispreţ ploi de primăvară.
Numai seara, obosit, când s'a dus furtuna
În balcon, uitat, aştept să răsară luna.

Ea, o tihnă'n ireal de frumos şi bine,
Plină e de amintiri în a fost odată
Aducând cu ea un basm, lume fermecată,
Vrajă ce s'a revărsat în balcon la mine
Ca'n oglinda-i să revăd ţara şi pe tine.

10 Mai 1986, New York.

ULTIMA POARTĂ

Cântaţi feciori, cântaţi, căci moartea e o clipă,
Un strâns de şir de ani ce curge în risipă.
E cumpăna ce azi alunecă, coboară,
Din truda grea de ani, pentru întâia oară.

Cântaţi, cântaţi voioşi, nu e altă cărare
Pentru cei obidiţi sau cei în triumfare
Iar eu, înaripat de amintiri şi doruri,
Voi umple-un univers cu neoprite zboruri

Şi dăruind vibrări, pe cer, medalioane,
Scântei voi încrusta cărării, milioane.
Grăunte, viaţă, miez, în moarte începuturi
Spre străluciri ce zbor în enigmatici fluturi

Ajungi să te întorci la fiecare'n parte,
Să fii mereu cu ei şi totuşi dus departe
În gândurile lor, în trai, al tuturora
Şi'n vis prelung în nopţi sfârşind cu aurora.

Să te înalţi şi creşti la tot ce-i fericire,
Să le şopteşti un sfat ce poate o să-i mire,
Să râzi sau plângi cu ei şi-apoi în alinare
Să strângi, să le dai lor şi-acelui ce nu are.

Şi timpul ce-a trecut, la un răgaz, poveste
Să nască despre cel ce astăzi nu mai este
Cu-amintiri mărunte sau unele aparte
Ca'n viitor să porţi povestea mai departe.

Şi'n câte astăzi sunt formând o'ntreagă cladă
Să vezi şi ce nu e în urma din livadă,
În margine de câmp sau deal cu arătură
Sau poate-l întâlneşti cuvânt într'o scriptură,

Pe timp de ierni şi ger sub înălbită mască
Sau verile ce coc culori pe adamască,
La veşnicile clăci, tu azi apoteoză
Care trăieşti din nou în candelă la poză.

14 Mai 1986, New York.

ZILEI MELE

Cerul în apus, răşină,
Gârbovit este de trudă.
Urma'n iarbă plânge udă
În sclipiri reci de lumină.

Se adună gând cu gânduri,
Prind durerile nuanţe,
Pâlpâie încet speranţe
Doar în prea puţine rânduri.

Noaptea a trezit mâhnire
Pe răboj de insomnie,
Vrăji încep ceremonie,
Mreajă de ademenire.

Linişti înfricoşetoare
Zdrobesc gând, sleiesc dorinţă,
Nu-i nimica cu putinţă,
Clipa trece, clipa doare.

Noaptea pare nesfârşită.
Tu descreşti şi noaptea creşte.
Bezna-i grea şi te striveşte
Şi e gata să te'nghită.

Mâzgăleli apar cu zorii,
Temeri noi, necunoscute,
Grijile nepetrecute
Storc broboanele sudorii.

Te trezeşti, maşinărie,
Mecanism ce-i spune viaţă
Şi te mişti ca o paiaţă
Uitând ce e bucurie.

12 Iunie 1986, New York.

AŞTEPTARE

Stai şi aştepţi şi fiecare lună
În gând o tai bucată cu bucată
Dar timpul se strecoară şi se-adună
Şi pare mai grăbit ca niciodată.

Stai şi aştepţi căci te-ai pierdut pe tine
Cu mintea, cu puterea şi elanul
De nu mai ştii nici ce-i greşit sau bine
Şi, în frânturi de clipe, închei anul.

Eşti veşnic într'o nemişcare. Poate
Minunile veni-vor ajutoare
Ca zilele de aşteptare, toate,
Să-ajungă-a fi scântei izbăvitoare.

Să vezi ce-ai vrut, să ai tot ce se vede,
Să-ţi regăseşti avântul şi speranţa
Iar zilele ce încă s'or succede
În bucurii să-şi afle rezonanţa.

Să te strecori cu zâmbetul pe buze
Şi sufletul în plină împăcare
Pe drumul cel ce fără călăuze
Ajunge să-l urmeze fiecare.

5 August 1986,New York.

INSTANTANEU

Tremură frunza în vară,
Frunza grea de chiparos.
A'ngheţat Odinioară
Pe un sunet de vioară
Într'un suflet calcaros.

Mişună o omenire,
Unii vin, alţii se duc
În aceeaşi stăpânire,
Căutând nemărginire
Bani adună ori deduc.

Gălăgie şi sirene,
Unii pier de-atâtea munci,
Alţii, crai şi cosânzene,
Se tot sting pe rând de lene
Dând păreri sau dând porunci.

Unul stă ferit de toate
Şi de vii şi de un mort
Fiindcă el aşa socoate
Ca să poată da din coate
Pentru aur şi confort.

Altu'ntr'una dă năvală
Parcă seamănă furtuni,
Fără nici o şovăială
Cade iute la'nvoială
Pentru titluri şi cununi.

Şi mai sunt pe tot pământul,
Tocmai când nu te aştepţi,
Cei ce iau mereu cuvântul
Şi să te ferească Sfântul
Cât sunt măre de deştepţi.

5 August 1986, New York.

CAPCANĂ

Sunt plin de atâta durere
Şi totuşi durere mai strâng,
Sleit de dorinţi şi putere
Pe mine eu singur mă plâng.

Ajung ca o piatră de rece,
Ca piatra rămân nemişcat
Şi zi după zi se petrece
Cu capul ce stă aplecat.

Se frânge trecutul, dojană,
Picură'n suflet otravă,
Mă aflu ca prins în capcană,
Închisă stă pleoapa jilavă.

18 Iunie 1986, New York.

CRÂMPEI

Crâmpei de vis, visare'naripată
Cu ce va fi sau ce a fost odată,
Se spulberă în vânt sau strâns grămadă
Coboară lin, în amintiri: ogradă
Şi casă din bătrâni şi el, bunicul,
În care-i o comoară tot nimicul.

Dar ce a fost e-o clipă ce se duce
Cu soarele ce iar o să se culce
Pe sânul înserărilor albastre
Care privesc prin licăriri de astre
Peste fâşii de jale şi durere
Care se pierd în beznă şi tăcere.

21 Septembrie 1986, New York.

ÎNVINS

Speranţe pe un sfert de ton,
Şirag din lacrimă amară
Cu ani fără de primăvară
Din zile'n veşnic maraton.

Munca desprinde-un prim galon,
Cu lauri se'mpletesc coroane,
Drumul coteşte, ghinioane,
Rupt, pe un gard, un pantalon.

Întortocheli ce se topesc
În vorbe mari, făgăduială,
Totul e pus la îndoială
Iar faptele nu se urnesc.

Trec anii, sumbri temniceri,
Cu luni ce'n zile se înnoadă
Într'o pendulă ce se'ngloadă
În orele trecute ieri.

Un car bătrân cu ştirbe roţi
Pictat pe-un gând de slăbiciune
Lângă un soare ce n'apune
Şi un bunic fără nepoţi.

Un trunchi de vreme netezit,
Un povârniş uscat de soare
Ce-i văduvit şi de răzoare,
Un şoim străpuns ce-a putrezit.

E pasul vieţii un târşit
Oricum te'ntorci pe cardinale,
Îngenunchezi să arzi anale
Ca să dai loc unui sfârşit.

16 August 1986, New York.

CER IERTARE

N'a fost un for a mă numi maestru
Şi nici profesor n'am ajuns măcar,
Chiar şi'n armată m'am mişcat pedestru
Iar în război am fost Păun acar.

De astăzi scriu legând seara cu zorii
N'o fac crezând că-s poate un talent;
Mi-am închinat mereu ziua sudorii
Şi-averi, măriri, n'au fost un stimulent.

Dar dacă scriu, îndemn pentru a scrie
Nu e că vreau cu alţii să mă'ntrec,
Eu scriu atunci când simt că bucurie
Orí mari dureri prin mine se petrec

Şi-atuncea când nu e un loc în care
Să mai aştern încă un simţământ,
Când ceea ce mă bucură sau doare
Nu vreau să iau cu mine în mormânt,

Atunci când cred că Ceru'n bunătate
Şi'n infinit de har Dumnezeiesc,
Din câte sunt, un semn de libertate,
Dintr'un nimic, îmi dă spre El să cresc.

De-aceea scriu şi sincer cer iertare
La cei ce'n dedicare-s condeieri,
Maeştrilor, la toţi, la fiecare,
La cei de azi, de mâine şi de ieri.

21 August 1986, New York.

DE ZIUA MEA

E astăzi ziua Sfântului,
A unui sfânt din calendare
Şi mai şi este
De-atâţia ani şi ziua mea:
Urare, dar, îmbrăţişare,
Ce ţes încet o'ntreagă zi
Cu clipe lungi de-aniversare,
O amintire ce dospeşte,
În ochii umeziţi, poveste.

E ziua unui sfânt şi-a mea.
Ecvestrul Sfânt ce-i sărbătoare,
Pe fond de aur,
Cu faţa-i blândă de viteaz,
Se'ntreabă parcă de ce oare
N'a reuşit până acum,
Cu suliţa ucigătoare,
Să-oprească râsul sfidător
Însângeratului balaur.

O rază lungă s'a răsfrânt
În luciul sticlei, pe icoană,
Ce prinde viaţă
Şi lupta grea a început
Când calul s'a oprit din goană
Iar Sfântu'n vitejia lui
A mai răpus o lighioană,
Sub ochi divin, ce stă pe-un cer
Fără'nserări sau dimineaţă.

O clipă lupta a durat
Şi iarăşi stau în nemişcare
Pe-un cadru magic.
Icoana prinde-acuma sens
Dând crezului comunicare.
Balaur şi Ecvestrul Sfânt,
Un rău şi bun la fiecare.
Golind-o de balaur, azi,
S'ar umple toată de nostalgic.

Şi astfel trece ziua mea
Şi'n şir de ani zilele toate
Da'n bucurie
Mă uit la umbre şi desen
Lăsate'n aur să înoate.
E tâlc din tâlc nemuritor,
La înţelepţi şi pentru gloate,
Ce'nseninează ziua mea
Sub bolta lumii plumburie.

23 Aprilie 1987, New York.

ZIUA DE AZI

Te logodeşti cu ziua de-azi,
Sunt zorile ce-ţi dau poruncă.
Oriunde soarta te aruncă
Şi te ridici atunci când cazi.

Eşti logodit şi spre amiezi
Mai ai fărâme de speranţe,
Apeşi pe aurite clanţe
Şi treaz încerci ca să visezi.

La ore mari munca închei
Şi cumpănind pe taler trudă,
De-a fost frumoasă sau zăludă,
De zi te rupi pe-al vieţii chei

Şi'n paranteze'nghesui somn
Pe-un gol imens fără lumină.
De merit ai sau numai vină
Tot slugă eşti iar ea ţi-e domn.

Dar zorii bat din nou la uşi
Te logodeşti cu o zi nouă:
Una e ghiaţă, alta-i rouă,
Una e flori, alta-i cătuşi

Sau zile ce din gând alungi
Sau clipe ce, în amintire,
Ard candele de fericire,
Singurul leac pe răni să ungi.

Dar zilele care s'au dus
Nu au ajuns căsătorie,
Nu-i zi ce-a fost ca să mai fie
Şi nici mijloc de readus.

Mereu o altă zi, alţi sorţi,
Dar nu-s schimbări decât în tine,
Te zbaţi în greu, uşor sau bine
Şi ori te-ascunzi, ori baţi la porţi.

Azi nu mai vezi ce ai văzut,
N'ai să mai vezi ce azi se vede,
Nu-i cu putinţă a mai crede
Câte'n trecut poate-ai crezut.

Nu mai doreşti ce ai dorit
Şi nu mai râzi ca altădată,
Chiar bolta'ntreagă, înstelată
Apare sub alt colorit.

Te schimbi mereu în cel de azi
Şi'n azi eşti centru pentru lume,
Ori un nimic, ori mare nume,
În azi te'nalţi şi'n astăzi cazi.

27 August 1987, New York.

NETREBNICUL

Vis de putere te-a furat, te clatini ca'n beţie.
Ameninţi de pe înălţimi, îţi pare totul prost
Şi strângi din ochi ca nu cumva să vezi cele
ce-au fost
În lumea care în trecut ţi-aparţinea şi ţie.

În şmecher de maidan repeţi că azi trăieşti,
nu mâine,
Alungi întregul tău trecut, şi datină şi strai,
Să dobândeşti în frunte-un loc, aicea, nu în rai,
Şi să te lauzi că arunci, la guri flămânde pâine.

Dreptate dai şi îndrăgeşti pe cei ce au putere.
Te-ai lepădat de neamul tău, eşti internaţional,
Stâlceşti şi vorba ta şi scris zicând că-i raţional
Şi stând la umbra altora, te lingi pe mâini de miere.

Loveşti în cei mai necăjiţi să-ţi mulţumeşti stăpânii,
Pretinzi că eşti cu dor de neam da'n el arunci noroi
Şi te strecori în rana lui, un şarpe de puroi
Strigând, cu gura la urechi, ce dragi îţi sunt
românii.

Puternic eşti, te crezi erou, statuie ridicată
Alături de învingători. Şi-atâta tot. Când mori,
Blestemele te vor urma, nu lauri sau comori
Iar noi, atât, în mâini cu-o inimă curată.

9 Iulie 1987, New York.

NEBUNII

În zdrăngănit, trompete şi mătasă,
Curg promisiuni şi critici măiestrite,
Se iau târguri asalt, casă cu casă
Stropind minciuni pe'nşiră mărgărite
De toţi acei ce doar de ei le pasă.

Vorbesc pe rând noii sosiţi grămadă.
El, numai el, din toţi dreptate are,
Dezinformări se strâng şi coc plămadă
De parcă-l recunoşti deşi nu are
Nici coarne mici şi nici o lungă coadă.

Te rătăceşti de-atâta îmbulzeală,
Te miri că legi fac astăzi doar nebunii
Dar de pătrunzi sub dosnica urzeală
Ajungi să ştii dintre puţini pe unii
Ce trag de sfori dar nu ies la iveală.

Atuncea simţi că parcă-ţi este milă
De-acei nebuni ce spun că-aşa e bine
Când se supun de voie sau în silă
La'nveninări făcute să dezbine
Cu-un nou trecut minţit filă cu filă.

Dar tot atunci cuprins eşti şi de greaţă
Văzând nebunii'n şir, aliniere,
Nomenclatura nouă, hrăpăreaţă,
Cum bălăcesc în aur şi în miere
Şi lacomi fac din seară dimineaţă.

După nebuni, mânaţi de'nşelăciune,
Se-adună cei ce cred sau vor să spere
In rugăminţi de'mpăcăciune.
Sunt cei zişi animale ce litiere
Pentru nebuni le poartă'n afecţiune.

Dar cei ce stau pe margini cardinale,
Cei ce gândesc sau ştiu din neştiute,
Cei ce apar, la cei ascunşi, în cale,
Sunt dezbrăcaţi de cinste şi virtute
Şi sunt numiţi balast, sub-animale.

Nebunii-s zei. Zeii deţin putere.
Eşti mai nebun dacă încerci nebunii
Şi nu mai poţi, când vrei ceva a cere,
Decât să mergi la animal, la unii
Ce se întrec nimic să mai digere.

De rage-un animal, e melodie
Iar altele când pasc presoară artă
Dictând din mers o tragi-comedie
Sub corn de abundenţi ce se deşartă
Îar când greşesc, pedeapsa-i sine die.

17 Septembrie 1987, New York.

BĂTRÂNEŢE

Cu prişniţe, cojoace şi cu şal,
În paşi mărunţi ieşi uneori de unul.
Te vezi şi simţi ca un feld-mareşal
Dar nu'ndrăzneşti pe poartă să-ţi iei drumul.

De trei sau patru ori pe zi, la pat
Încet te trage somnul şi te fură.
Treburi nu ai dar eşti preocupat
Şi uiţi şi de pilule şi de cură.

Când junghiurile'ncep să-ţi deie ghes
Eşti bucuros că nu mai ai măsele
Şi'n liniştea din jur eşti în progres
Târşînd papucii groşi pe duşumele

Dar uneori eşti foarte supărat,
Nu-ţi vezi şi nu-ţi găseşti papucii.
Te-aprinzi, eşti mânios şi'nflăcărat,
Te-opreşti şi repede faci semnul crucii.

Trec zilele şi lunile se duc
Şi fără nici o grabă închei anu',
Citeşti aceeaşi carte cu'n haiduc
Şi alta, poezii de Topârceanu.

De multe ori rămâi mai gânditor,
Nici nu mai vezi ce rost e în trăire
Şi nici la ce e bun un viitor
Dar, înţelept, te pierzi în amintire.

18 Septembrie 1987, New York.

CLIPE RĂZLEŢE

Mărgean ce-l lasă'n urmă aurora
Cu gânduri semănate printre stele,
Prescură pentru viaţa tuturora
Pe-un cer ce-i săgetat de rândunele.

Nemărginirea-i în măsurătoare
Pe scăldători de-albastră înălţime,
E-un nesfârşit prezent ce nu mai moare
Şi toate le transformă'n sinonime.

Pe picături molatice de ploaie
Se-aşează străluciri de feerie,
Un fir plăpând de iarbă se îndoaie
Să aibe o ciupercă pălărie.

Din infinitul cerului hotare
Te-opreşti terestru cu înmărmurire,
Ţi-e sufletul căuş, în legănare
Sorbind natura ca împărtăşire.

Pleci capul peste basmele uitate
În murmurul din primele colinde,
Durerile se-anină'n noi veşminte
De dor, pe un trecut cât îl cuprinde.

Când zorii sar, vioaie căprioare,
În salturi lungi care te înconjoară,
Până şi dorul din ascunzătoare
Prinde scântei, din nou, ca prima oară.

23 Septembrie 1987, New York.

G Â N D U R I

In horoscop, în sferă de cristal,
În bobi, în cărţi, în visuri sau în semne
Fiindcă eşti din neam Neandertal
Vezi în triunghi un cerc dialectal,
Noul secret ce'n viaţă să te'ndemne.

Nu ştii cât este cerul de întins
Nici că mai sunt şi legi necunoscute.
Pe un trecut ce-i socotit că-i stins,
Crezi culmi de'nţelepciune că-ai atins
Şi-ai desfăcut cele nedesfăcute.

Când unele din lucruri te surprind,
Tu nu le ştii iar de le ştii nu-ţi pasă
Şi uneori te simţi întinerit
Când vezi în urma ta câţi au pierit
Din cei fără de tihnă şi de casă.

Dar legile din vast necunoscut
Ce nu stau scrise ci-s purtate'n şoapte,
Coboară transformându-se în scut
Iar frica şi'ndoielile se-ascut
Urmându-te oriunde, zi şi noapte.

24 Septembrie 1987, New York.

C U M P Ă N Ă

Sub-animal, dispreţ şi scos din raţii,
Sălbăticiune, colţi, copite,
Natura te-a creat drept complicaţii
În echilibrul care se trimite
Ca nou hotar de pace între naţii.

Stăpânii simt şi'n grabă se adună.
De undeva, îndemn de liniştire,
Noi îndrumări, planuri pe an şi lună.
E simplu, clar şi'n pas către mărire
Ei toţi primesc medalii sau cunună

Iar pentru animal ori fân, ori paie.
Şi el în schimb, prin muncă şi credinţă,
Pentru stăpâni adună şi-o leţcaie,
Să curgă în bănci, cât este cu putinţă,
Averile din lume, în pâraie.

Sub-animal, ce-i de prisos sub soare,
Răsare diabolic din cenuşe.
De-ar fi stârpit, ar fi o sărbătoare
Dar Dumnezeu, Cel veşnic treaz, stă'n uşe,
În el te naşti şi tot în el se moare.

Octombrie 1987, New York.

ÎN AJUN

Nu mai vin colindătorii,
sub cojoc cămăşi de in
Şi căciuli cât o căpiţă.
S'a'nserat şi nu mai vin.
Prin perdele umbra creşte,
în zadar aştept un fulg,
Grea e liniştea ce cade,
din ea nu pot să mă smulg.

Unde sunt colindătorii?
Au ajuns astăzi moşnegi?
Stranie-i orânduirea,
greu ceva mai înţelegi.
Dar aştept plin de răbdare
în minuni încrezător.
M'am ferit de fapte rele
şi nu-s nimănui dator.
Fără veste, printre nouri,
s'a aprins o stea, încet,
Joacă raze prin odaie
şi le strâng într'un buchet.

Se-aud paşii pe zăpadă,
scârţâie ger pe argint,
Candela'n sclipiri aduce
iz de busuioc şi mint.
Cântă iar colindătorii,
uşile li s'au deschis
Şi cu zâmbetul pe buze
îi primesc la mine'n vis.

Decembrie 1987, New York.

DE CRĂCIUN

În carte îţi trimit presată,
Din câmpul nesfârşit, o floare
Cum ai primit şi altă dată,
Azur de cer într'o scrisoare.

Aş vrea să strâng raze de lună
Să împletesc un coş cu ele,
În el să văd cum se adună
Bujori şi maci şi viorele.

Şi-aş vrea să pot drumeag, cărare,
De mână să-l petrec cu tine,
Să mergem iar la întâmplare
Printre pârâuri cristaline

Iar cerul plin de nestemate,
Peste cărări şerpuitoare,
Cu şoapte'n frunze legănate
Să plăsmuiască o scrisoare.

Întoarce foile din carte,
Închide ochii în visare
Şi poartă-ţi gândul iar departe
La ierni de ţară cu ninsoare,

La bucurii din altă dată,
La un Crăciun de sărbătoare
Când tu, cea mai frumoasă fată,
Priveai în jos, surâzătoare.

24 Decembrie 1987, New York.

C U V I N T E

Am ajuns vârsta la care,
    din comorile de viaţă,
Să-mi aleg, din tot noianul,
    ce să'nşir pe-o scurtă aţă.
Că-i bogat sau nu şiragul,
    orişicum, al meu el este.
Aş putea să-l dau uitării
    sau să îl descriu, poveste

Dar mai bine las pe alţii
    să arate ei ţânţarul
Mai vârtos, dacă se poate,
    decât însuşi armăsarul.
Eu sunt împăcat, şiragul
    vreau cândva să-l port cu mine
Într'o lungă pribegie
    ce o bănuiesc că vine.

Am de mult, în buzunare,
    mici foi de călătorie
Fără dată dar expiră,
    când însă, nimeni nu ştie.
Eu sunt gata, n'am valiză,
    doar şiragul şi o pană.
Mi-a intrat scrisul în sânge
    ca un leac la orice rană.

Şi mai cred c'o să se poată,
dacă nu la toţi, la unii,
Să trimit din drumu-mi carte
pe la răsăritul lunii,
Să însemn în gânduri, vise,
ca în caleidoscoape,
Lucruri ce spre tălmăcire
aduc roua'n colţ de pleoape.

Şi voi scrie cu răbdare
bolta cerului întreagă
Pentru cei ce au dorinţa
gândurile să culeagă.
Până-atunci caut într'una,
năzuiri sau simţăminte
Şi încerc în neputinţa-mi,
să le'nşirui în cuvinte.

7 Aprilie 1988, New York.

MÂNDRA PRIMĂVARĂ

De cu seară te-am simţit mândră Primăvară.
Cunoscută eşti de toţi cât eşti de sprinţară.
Treci zburând pe vânt călduţ, vii pe el călare
Şi cu ploi în rostogol noroieşti cărare.

Torni din cer ploi în nesaţ, uzi haine, pingele
Şi te lauzi că aduci berze, rândunele.
Dai cu cotu'n arbori groşi ca să le strici somnul
Fără să gândeşti cumva că superi pe Domnul.

Tu pretinzi că vii cu flori, cu înmugurire.
Da de unde, ele ies doar ca să se mire
Că aşa de mulţi poeţi, duşi de nas de tine,
Muză ei te-au declarat pentru orişicine.

Zic că-i soarele mai cald, că dai bucurie.
Şi aşa vara'n curând trebuia să vie.
Ei pretind că tu aduci îndemn a renaşte,
Dar de fapt s'a întâmplat ca să cazi de Paşte.

Primăvară, în zadar vii cu ploi, furtună
Sau cu soare cald şi blând ca să pari mai bună
Şi mă'ndemni cu gingăşii, flori în diademe.
Sunt eliptic azi de chef şi nu am nici vreme.

Ştiu că pe furiş dispari când vara soseşte
Ca din gloria-i să iei cât mai mult, hoţeşte.
De altminteri e ştiut, eşti o impostoare
Dar norocul nostru e că eşti trecătoare.

7 Aprilie 1988, New York.

LA MINE

Eu de la Dunăre-am plecat
Pe unde Teliţa se-afundă
În ape ce s'au revărsat
Mânându-se undă cu undă.

Eu din Hercinici am venit,
Munţii Măcin, Cocoş, Badila
Dar soarta nu mi-a oferit
Nici ocrotire şi nici mila.

Sunt astăzi în necunoscut
Pe unde se'ntretaie calea
În căutare-a ce-am pierdut...
Şi deal împădurit şi valea.

De-ar fi s'o iau din nou alung,
Lăsând în urmă iar odaia,
Nu mi-ar păsa de-am să ajung
Pe crestele din Himalaia

Ori poposesc cumva mergând
Pe Mississippi, Amazoane,
La Polul Sud sau nu ştiu când
Prin seceta din Canioane

Sau prin Paris iar să mă plimb
Sau Niagara la cascade,
Pe-al Libertăţii magic nimb,
Sau Vaticanului arcade.

Nici la Viena'n Westbahnhof
Sau pe Mariahilfer Strasse,
Pe-un loc cu Gange limitrof,
La Reagan ranch sau un Manasse

Sau în a nu ştiu cui serai,
Oricare loc şi la oricine
Şi chiar de-ar fi s'ajung în rai,
Tot n'am să simt că sunt la mine.

8 Aprilie 1988, New York.

COMORILE

Mi-e dor, mi-e tare dor de voi.
E vară, par însă pomii goi
Deşi sunt încărcaţi de verde
Cu frunze fragede şi noi,
Cu-o prospeţime ce se pierde
În bolţile coroane
Sub geamuri şi balcoane.

Trec adieri, altele vin,
Şi fiecare-i un suspin
Ce prinde aripi ca să zboare
Pe-un cer albastru, cristalin
Şi-ajunge-un nor din simplă boare
Ce din fior de şoapte
S'alunece prin noapte

Iar clipele ajung şirag
De amintiri pline de drag
Şi toate'n jurul tău, suită,
Te poartă înapoi pe prag
La vechea poartă ruginită,
Numărând comorile
Pân' se'ngână zorile.

17 Iunie 1988, New York.

D E   P A Ş T E

E Paşti în Queens pe stânga, nu departe
De Manhattan şi de Wall Street, fireşte,
E ora trei în zori, luai o carte
Cu basme vechi şi scrisă'n româneşte
Din care însă-o parte
De-atâţia ani lipseşte.

Ce multe nu-s în zi de sărbătoare,
Nu îmi găsesc nici loc nici mângâiere
Şi gându-l las în voie ca să zboare.
Un proaspăt iz purtat în adiere,
Îmi pare o scrisoare
În mijloc de tăcere.

Singurătatea nu-i o suferinţă.
Zilnic cu mine şi cu El într'una
Încet se umple a mea locuinţă
Cu cărţi, hârtii, nimicuri, totdeauna.
La cele'n nefiinţă
Mai număr stele, luna.

Se'nalţă El căci El e înălţarea,
Cu El se'nalţă'ntreaga omenire,
Cu El, munţii şi din adâncuri marea.
El e îndemnul risipit în fire
Cu mila, cu iertarea,
Bândeţe şi iubire.

S'a luminat, căzu pe jos o carte,
Va sta acolo mult, neridicată,
Până în alt Aprilie sau Marte
Că parcă nu ştiu cum, ca niciodată,
Mă simt foarte departe
De ce a fost odată.

10 Aprilie 1988, New York.

C O M O R I

Ca un album e viaţa strângând fotografii.
O clipă, o scânteie devin fotografie,
Frânturi de epopee, un loc în geografie,
Contur, gândiri, simţire, să fii sau să nu fii.

Şi pagini după pagini se-adaugă mereu
Clădindu-se comoară ce o păstrezi în tine
Ascunzi ce nu îţi place, descrii doar ce e bine
Şi le îmbraci cu grije în frac sau antereu.

E singura comoară la care nu vin hoţi,
Şi singura comoară ce'n urmă nu se lasă,
O iei în cer cu tine greşind când nu îţi pasă
Să laşi ceva din tine la unii sau la toţi.

E-o pierdere ce merge topindu-se în veac
Căci nimenea nu poate aidoma s'aprindă
Aceeaşi scânteiere în lacrimi sau colindă
De-i coardă de vioară sau un biet prepeleac.

Când răsfoieşti albumul ia-ţi un însoţitor
Şi lasă-l să privească adânc, o lumânare
Aprinde-i ca să vadă, din ce-i arăţi, ce are
Ecou în înţelegeri sau e ispititor.

Lăsaţi comori în urmă sau barem numai părţi
Ca cei ce vă urmează, în clipe de'ndoială,
Să poată să culeagă, fără de şovăială,
Mai mult ca din volume de zeci de mii de cărţi.

10 Mai 1988, New York.

L A   D R U M

Gheorghe, un Gheorghe oarecare
Visând mereu un cal bălan
Şi-o suliţă, întregul an,
Poartă în el semn de'ntrebare.

Trece prin viaţă'ncet, cuminte,
Nu-şi spune George, Jack sau John,
E fratele unui Ion
Şi se sgârceşte la cuvinte.

Priveşte lung o zi întreagă,
Ţi s'ar părea că e de lemn
Şi nu îşi află alt îndemn
Decât în rafia ce-o leagă.

A împletit-o şi se'ncinge,
Din crâng şi-alege un toiag
Şi două flori de ciormoiag,
E'n drum de plouă sau de ninge.

I-e pasul rar dar în privire,
Ce-o poartă-alung peste cărări
Strângând mereu parfum în nări,
Se naşte-o vie licărire.

Mereu în jurul lui priveşte,
În drum îi ies de-atâtea ori
Blesteme-alături de comori,
Dar n'are timp, nu se opreşte.

El n'are cal, nici suliţi n'are
Dar vrea să-ajungă la părinţi,
Să stea acolo printre sfinţi,
Uitat, un Gheorghe oarecare.

13 Mai 1988, New York.

O M E N I E

Nici în iad, nici în Nirvana,
Lupul nu îşi schimbă blana,
Nici stăpânul şi nici sclavul
Nu îşi leapădă năravul.

Urlă lupul, râd stăpânii
Şi-ţi răspund cu jocul mâinii.
Plânge sclavul, jeluieşte
Dar nimic nu dobândeşte.

Vin războaie, pace vine,
Se împarte rău şi bine.
Revoluţii aduc hăul,
Se împarte numai răul.

Vine şi-un popas în lume,
În istorii, fără nume,
Unul ţipă, altul tace,
Nimănui nimic nu-i place.

Iar de-a capo, iar războaie,
Iar răniţi şi morţii claie.
Lacrimile spală sânge,
Unul râde, altul plânge.

Înţelept dacă soseşte,
El să'nceapă, bătrâneşte,
Ca în cinste şi-armonie
Să renască omenie.

26 Mai 1988, New York.

A FOST

A fost, a fost odată
Şi poate-o să mai fie
Dar oare cine ştie
Ce loc şi la ce dată.

A fost mireasmă dulce
Ce cobora din stele
Cu gândurile mele
Plecate să se culce.

Crâmpei care nu are
Nici rost, nici dimensiune,
A devenit minune
Venind din depărtare.

Petale şi stamine,
O frunză legănată,
O şoaptă îngânată,
Se rup încet în mine.

Plutesc ca'ntr'o beţie,
Pământul se roteşte,
Cu el eu zbor orbeşte
Pe-un drum ce se subţie.

Trecutu'n picătură
Se'nşiră la'ntâmplare,
Alerg pe dor călare
Spre-un ieri în miniatură.

Mă'nalţ ca o săgeată,
Oglindă-mi este luna,
Crâmpei din totdeauna,
Cu ce a fost odată.

27 Mai 1988, New York.

S P E R A N Ţ E

Nu aduce anul ce aduce-o clipă.
Soarta'n constelaţii încet se'nfiripă
Şi'n dureri, speranţe încep să sclipească.
Se desfac bobocii într'un pumn de iască.

Faptele se'nşiră şi apoi se-adună.
E târziu în noapte. Luminat de lună,
Cauţi ce se leagă să desfaci cu grije
Dar în bătălie te-a lovit o schije.

Îţi priveşti iar rana, sânge se prelinge,
Volbura din lacrimi curând te învinge
Dar altă sclipire, în mii de nuanţe,
Umple cerul minţii şi zâmbeşti, speranţe

Cresc într'una, spală sângele din rană,
Ţi se umflă pieptul, sus ridici o cană,
Îi goleşti adâncul în întâmpinarea
Tihnei, bucuriei şi aştepţi schimbarea.

Dar uşoara frică ce-o ascunzi cu teamă
În adânc, în tine, în ecou te cheamă
Să veghezi sclipirea, îi păzeşte focul
Să nu scape iarăşi binele, norocul.

Creşte'n consteleţii pârghie şi poartă,
Mintea socoteşte binele din soartă,
Se deschid în ceruri uşile închise,
Amăgiri se'nşiră, aşteptări şi vise.

Sunt bobocii floare şi'n curând dau roade,
Norii şi seninul te privesc iscoade,
Nu mai sta pe gânduri, dă prin ciur noianul,
Ce ţi-a dat o clipă, nu aduce anul.

14 Iulie 1988, New York.

OCHII TĂI

Ochii tăi nu au culoare
Ca şi vântul şi furtuna
Dar citeşti în ei ce doare,
Clipe'n şiruri, una şi-una.

Ochii tăi poartă scânteie
De furtună şi de pace
Ce doar Domnul poate deie,
Tu o porţi şi Domnul tace.

Ochii tăi în oglindire
Universului dau viaţă
Ca o carte de citire
Cu îndemn şi cu povaţă.

Îţi sărut ochii cu teamă
Zi de zi, ca pe-o icoană,
Ei mă-alungă, ei mă cheamă,
Ochi ai florilor coroană.

28 Iulie 1988, New York.

ROD DE TOAMNĂ

Zile de sfârşit de toamnă
Calde, pline, aurii,
Un îndemn de bucurii
Ce te cheamă şi te'ndeamnă.

Toamnă pe sfârşit cu zile
De miresme şi belşug
Pari a fi un vicleşug
Să ademeneşti copile.

Cel ce-ţi cântăreşte rodul
Peste luni agonisit,
Fără vrere-a şi gasit
Cum să lege la sac nodul.

Cel ce'n rod vede minune
Şi-o îmbracă'n contemplări,
Către nori ce vin călări,
Murmură o rugăciune

Şi te rogi la ne'nţelesul
Legilor fară defect,
Rugăciuni ce n'au efect
Către cel ce-a fost Trimisul.

Dar de vrei în limpezimea
Toamnei iar să socoteşti,
Caută ca să citeşti
Cerurilor profunzimea.

Atunci înţelegi în roade
Însăşi a legilor miez,
Între gânduri de amiez
Ce se-adună în năvoade.

Afli'n rod, într'o clipire,
Din nenumărate legi,
Pentru tine ce să-alegi
Fără nici o şovăire.

Vezi că toamna e o lege
Din noianul legilor
Şi atuncea le laşi lor
Tot ce tu nu poţi culege.

9 Septembrie 1988, New York.

ALTĂ ZI DE TOAMNĂ

O altă zi de toamnă
Ce-i caldă şi'nsorită,
În raze ce-o îndeamnă
Cu frunze se mărită.

Frunze ce'n bucurie
Roşesc şi zbor uşoare
Căzând ca stropi pe-o iie
Purtată'n sărbătoare.

Zâmbeşti şi dintr'odată
Îţi pare că-auzi veste
Că ţie ţi-a fost dată,
Că toamna a ta este.

Şi nu te miri de'n cale
Îţi iese împăratul
Ori cavaleri în zale
Ori însuşi Necuratul

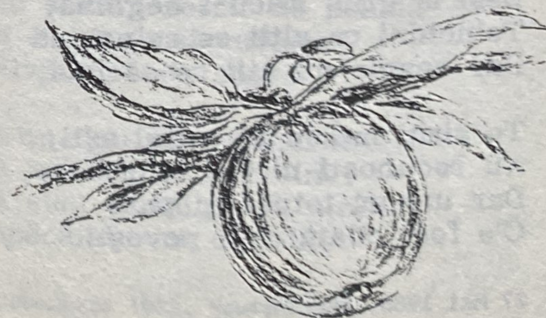
Sau zână o să vină
Şi flori o să presară
Ca'n raze de lumină
Spre cer să'nalţe scară.

Nu te-ar mira de Domnul
Te-ar aştepta în poartă
Deşi trăieşti. Nu'n somnul
Visărilor de soartă.

E toamnă, e-o minune
Ce'n pas domol se'ntinde
Şi'n faţa ta depune,
Un coş plin de merinde.

E darul care Cerul
L-a dat la fiecare
Să poarte giuvaerul
De basm şi'mbelşugare.

20 Octombrie 1988, New York.

A FOST ODATĂ

A fost odată ca'n poveşti,
A fost de mult dar nu mai este
Şi a trecut prin lume veste
Că ce erai, astăzi nu eşti.

Se schimbă mugurii în flori
Dar e mereu o altă floare
Ce într'o zi sau două moare
Şi tu cu ea de-atâtea ori.

Clipesc pe cer atâţia sori
Dar ziua-acelaşi soare are,
Te naşti sub el la întâmplare,
Sub el trăieşti şi sub el mori.

Te schimbi ca pietrele în râu,
În rostogol ca orişicine,
Nu ştii de ce şi dacă-i bine
Să-alungi neghina ta din grâu.

Ai vrea în holda ta doar maci
Deşi la grâu macu-i neghină,
Te'nchini ca alţii ce se'nchină
Dar veşnic nu ştii ce să faci.

Te simţi mereu că altfel eşti,
Nu recunoşti nici o schimbare,
Dar uneori totuşi îţi pare
C'a fost odată ca'n poveşti.

27 Mai 1988, New York.

ÎMPĂCARE

Între-acolo şi aici,
Între ieri şi între mâine,
Cazi grămadă, te ridici,
Zi de zi, pentru o pâine.

Între alţii şi mulţimi,
Eu mă trag încet de-oparte
Şi mă-ascund în adâncimi,
Intre-o floare şi o carte.

Unii nu mă văd şi trec,
Alţii au prilej de-ocară
Şi'ntreg timpul şi-l petrec
Doar cu vorbe de măscară.

Eu mă ştiu prost şi sărac
Şi încerc doar a socoate
Câte zile şi ce leac
E să-ajung să le'ndur toate.

Şi mă mir când corifei
Sau savanţi,sau cei din turmă
Cu al zilei rotofei
Cad şi-apoi rămân în urmă.

Eu de merg, e'ncet, pe jos,
Sau stau rezemat de poartă
Ca să par mai curajos
Vâlvătăilor de soartă

Şi nu dau să mă încrunt
Că putea a fi mai bine;
Mă simt mulţumit că sunt,
Împăcându-mă cu mine.

6 Decembrie 1988, New York.

DE-AI SĂ TE'NCUMEŢI

De-ai să te'ncumeţi şi-ai să vrei să vii
Mă vei găsi aşa ca altă dată
În rătăcire iar printre cei vii,
În vizuina'n sufletu-mi săpată.

Şi, în acele lumi de linişti,
În care nici un gând poate pătrunde,
De mulţumirea mea ai să te miri
Iar de plecat n'ai să mai ştii pe unde.

Vom fi iar noi şi doar în singular
Vom împărţi un blid plin de speranţe,
Cu şal pe umeri iarna, cu fular,
În vară bucurii, pastel, nuanţe.

Vom strânge amintiri, snopi după snopi
Şi-i vom lega cu dor şi gând de ţară
Iar ţurţurii, un şir de lacrimi stropi,
Vor înflori în noi o primăvară.

Vor fi puţine calde primăveri
Dar revărsându-se în plinătate,
Pe urmele de paşi purtaţi în ieri,
Va străluci un şir de nestemate.

Se'ncheie'n umbră iar o altă zi
Eu stând târziu să-ţi scriu din nou o carte,
Lung monolog, izvor de poezi'
De jale că-ai plecat şi eşti departe.

16 Ianuarie 1989, New York.

ÎN ZBOR

Iubita mea, frumoasă ca şi visul
In care flori de pe câmpie cântă,
În tine porţi nu cer ci paradisul
Şi farmecul din şoapta ce descântă.

Iubita mea, trec zile ca o turmă
Şi lumea se grăbeşte înainte,
Doar eu, călcând mereu pe-aceeaşi urmă,
Rămân pe loc însă alerg în minte

Şi zbor ca rândunica şi cocorii
Şi mă'nfrăţesc cu vântul şi seninul,
Mă'mbăt de zbor ca cei purtaţi de glorii
Şi nu mai văd durerea şi nici chinul.

E-un zbor divin de binecuvântare
Peste atâţia ani ce-au fost de ducă,
E zborul meu către aceeaşi zare
Şi-acelaşi geam, cu tine, sub ulucă.

E zborul ce mereu o să înnoade
Un lung trecut de viitoare clipe,
Din dorul florii care creşte roade
Şi lasă bucuriilor risipe.

Dar zborul mi-e în cea mai mare taină
Căci cine poate oare să'nţeleagă
Că dragostea e-o călduroasă haină
Ce-ar îmbrăca şi-o galaxie'ntreagă.

4 Februarie 1989, New York.

DE MUCENICI

Stau pe loc şi nu'nţeleg
Lucrurile ce le leg
Nici cele ce se dezleagă
Pentru omenirea'ntreagă.

Mă gândesc fără folos,
Eu, grăunte, la colos,
Între iţe încurcate
Peste lume aruncate.

Uneori, pe început,
Parcă de nepriceput,
Licăresc clipe senine
Chiar în gândul care vine

Şi-un nimic, neînsemnat,
Mă înalţă împărat
Fără griji sau îndoială
De a lumii osteneală,

Peste drumul lung din crâng
Unde-am râs iar astăzi plâng
Pentru lumea minunată
Ce'ncepea cu-"A fost odată".

Şi aşa, mă pomenesc
Printre oameni că trăiesc
Fără ca să-mi fie teamă
Că nu sunt luat în seamă.

9 Martie 1989, New York.

PRIN INFINIT

Firea creşte pe coline
Şi'n troienile din mine
Peste clipa care trece
Zilele a le petrece

Semănându-ţi iar făptura,
Zâmbetul, ochii şi gura,
Sus, pe cer, unde Troianul
Încolătăceşte anul.

Pomii'n floare dau petale
Rânduind alb-roz în cale.
Tu devii rost şi rostire,
Scântei în nemărginire.

Lângă har ce'nfăptuieşte,
O zorea se împleteşte
În pastel care se pierde
Pe un câmp în flori şi verde.

7 Aprilie 1989, New York.

NU MAI ŞTIU

Făptura Ta în faptă
E împlinit divin
Ca poama ce stă coaptă
Ca să mustească'n vin.

Tu laşi să se'ntâlnească
Doi infiniţi titani
Sub bolta Ta cerească,
Un şoim cu mii vultani.

Nemărginirea mare
Dă mâna celei mici
In locul cela care
Tu braţele ridici.

Mă'ncumet, trec prin groază,
În mine eu Te port,
Îmi eşti singura oază,
Un arbore şi-un cort.

Prin tine înţelesul
Coboară la mirări
La fel precum culesul
Te'ndeamnă pe cărări.

De-aceea'n rugăciune
Adesea sunt pierdut
Că nu mai ştiu ce spune
Şi-o iau de la'nceput.

7 Aprilie 1989, New York.

HRISTOS A ÎNVIAT

Hristos a înviat din morţi.
Hristos a înviat! Urare
Ce bate cu sfială'n porţi
Croind din zâmbete cărare.

Adevărat a înviat!
Şi clopotul răspuns răsună
Zburând precum un mângâiat
De bucurii şi voie bună.

A înviat! Şi lumânări
Aduse-acasă, la icoană,
Sunt mărturii şi alinări,
O mică lacrimă pe geană.

Adevărat! Dintre tăceri
Cea mai sublimă cuvântare
De viaţă nouă, adieri
De duh pe prispe şi altare.

A înviat! Şi plouă flori,
Pe masă ouă'ncondeiate,
Din nori, un strigăt de cocori
Presară gânduri ne'ntinate.

Adevărat! Şi'n adevăr
Soarele'n zumzet se întrece
Cu flori de piersic şi de măr
Pe cer răspunsul a-l petrece.

16 Aprilie 1989, New York.

NEMĂRGINIRE

În vis, în veşnică visare,
Nemărginirea e ca cerbul
Pe care-l vezi da'n depărtare
Nu-l poţi urma decât cu verbul

Sau cu sfiala'nmărmuririi
Când aripa deschisă'ngheaţă
Plutind pe urmele gândirii
Care zâmbeşte şi răsfaţă.

Zburând, devii o adiere
De libertate ce se'mbată
De-atâta spaţiu. E-o plăcere
Ce n'are margini niciodată.

E-atâta loc încât încape
Lume de lumi înşiruite
Cu lumi, a cerurilor ape,
Sub bolţi ce nu sunt arcuite

Şi parcă-ar fi o învoială
Mereu să mistuie hotare
Să te înalţi fără opreală
Stăpân pe infinitul mare.

Atuncea, în nemărginire,
Dai de a visului visare
Şi'n fir de praf, Dumnezeire,
Răspuns la orice întrebare.

De infinitul mic mi-e teamă,
Cel ce coboară-adânc în trepte
Şi nici o treaptă nu-i de-o seamă
Dar toate stau să te aştepte.

Te simţi strivit de adâncime
Şi nu e capăt, nu-i speranţă
Dar te arunci iar în micime
Şi o numeşti o performanţă.

Să afli vrei, să vezi sfârşitul
Sau doar un semn de'ncurajare
Dar tot în jos, nedepăşitul
Te trage cu a lui chemare.

E un blestem cu lumi de groază
In coborâre spre nimica
Prin întunericului rază
Unde domneşte numai frica.

18 Aprilie 1989, New York.

FLORI DE LILIAC

Paşte, liliac în floare
Risipit pe-o'ntreagă ţară.
Amintiri nemuritoare
Azi ca'n orice primăvară.

În mireasma ce mângâie,
Simţi sub bolţile senine
Iz vremelnic de tămâie
Şi de ceară de albine.

Se aude-o liturghie
Într'un ciripit, departe,
Şi pătrunsă de magie
Zi de noapte se desparte.

Te strecori în vis de ziuă
Să priveşti în plină noapte
În a amintirii piuă,
Lumânări în şir de şoapte.

Vezi trecând încet vecinul,
Un prieten şi părinţii.
Ouă vor ciocni şi vinul
Iar tu-i chemi cu glasul minţii.

Nu te-aud, nu te priveşte
Nimenea, merg în tăcere,
Tu în bun ce-ţi prisoseşte,
Ei cu-o singură avere.

Eşti lipsit de sărbătoare,
Te-ai pierdut în amintire,
Liliacul, ca o boare,
A umplut întreaga fire.

Vinerea Mare,
28 Aprilie 1989, New York.

ISPITA GÂNDULUI

De la gând până la faptă
Nu este decât o treaptă,
De la gânduri la gândire,
Cale lungă, istovire.

Îmi gândesc nu numai fapte
Dar şi gândurile coapte,
Gândesc gândul dinainte,
Gând la urmă, gând cuminte.

Codrii gândurilor mele
Sunt ca luntrea'n vânt cu vele,
Fără ancoră sau zare,
Fără ţărmuri sau hotare.

Eu sunt gândurile mele,
Eu trăiesc mereu în ele
Iară ele'n ispitire
Gândului îi dau gândire.

Iscodesc gând la'ntâmplare
Să văd ce noroc îmi are
Prin atâta îngrădire,
Din strămoşi o moştenire.

Nu ademenesc norocul
Să-mi răstălmăcească focul
Sufletului meu dar mite
Doruri mii, înghesuite,

Ce le port şi fiecare
Lumea lui de gând o are
Într'un nou drum ce porneşte
Pe-un cuvânt, în româneşte.

6 Mai 1989, New York.

ÎNDOIELI

In noian de întrebări,
Cum te'ntorci, nu-i nici o zare,
Doar tăcute alinări
Drumeţind la întâmplare.

Apar legi fără de legi,
Şerpi în veşnică mişcare.
Oamenii par nişte negi
Pe un semn de întrebare.

Cauţi bun în răutăţi
Şi'n păcat o îndreptare
Dar privesc, ca'n alte dăţi,
Toţi la tine cu mirare.

Nu'nţelegi şi cercetezi
Răsfoind cuvinte'n lege.
Altora, ceea ce crezi
E ce nu pot înţelege.

Si uşor te rupi de ei,
Se desprind şi ei de tine
Dar încet, fără să vrei,
Afli ce-ai ştiut prea bine.

13 Iunie 1989, New York.

O STEA

A coborât din cer o stea,
Zână măiastră din poveste,
Să lumineze calea mea,
Fără să aflu eu de veste.

De-aceea umblu ca un orb
Sub bolta hărăzitei stele
Şi'n sete lacrima mi-o sorb
Să o ascund vederii mele.

Se-aştern în şoaptă îngânări
Şi ne'nţelesul mă cuprinde
Unind în mine depărtări
Înmlădiate de colinde.

Merg ostenind şi ori cobor
Ori urc spre crestele dorite
Amestecând mânii în dor
Printre speranţe ne'mplinite.

Zări ispitesc la întâmplare
Deşi-s demult încăruntit,
Pe împăcări de înserare
Îmi paşte dorul drumeţit.

Dar steaua'n strălucirea ei
Frământului îi dă uitare
Şi lasă ca să crezi că vei
Afla dorinţelor hotare.

Poate ajung să mă opresc
Iar steaua'n suflet o să-mi fie,
În ce-am dorit şi ce iubesc,
Un rod târziu de bucurie.

6 Septembrie 1989
In tren, Washington-New York

CADÂNA

Vine zilnic la cişmea,
Cu o cofă, o cadână,
Ochii toţi privesc la ea,
Un copil poartă de mână.

Au răpit-o dintr'un sat
Pe ea floare, mândră tare
Şi pe gânduri nu au stat
Să o ia peste hotare.

Se îndeamnă cânt în zbor
Când se toarce fir de lână
Şi'mpletiri subţiri cobor
Pe un fus, la o cadână

Care uită, mai ales,
Să se culce când e lună
Şi'n a clipelor cules
Depărtări în gând adună.

Atunci doine aripi prind
Plutind line şi pribege
Dar sunând a un colind,
Nimeni nu le înţelege.

Din ochi verzi, lacrimi fierbinţi
Se preling. O biată fată
Dintr'un sat din Mehedinţi,
Azi bătrână şi uitată.

Amintiri în ore mici,
Şir de ani în zbor ca norul
Dar în casa de chirpici
A crescut de mult feciorul.

Ea-l priveşte din pridvor,
La cişmea dând să se ducă
Dar el sare: "La izvor,
Mă pot duce eu, mămucă."

14 Septembrie 1989, New York.

RĂDĂCINI

Vântului, de-i briză dulce
Sau goneşte'n rostogol,
Nu-i necaz de-o să se culce
Pe mătăsuri ori nămol.

Nu îl vezi decât când trece,
N'are-un loc, n'are dorinţi,
De e cald, umed sau rece,
E născut fără părinţi.

E un fel de nepăsare,
E dispreţul trecător
Ce pe el singur se are;
Un nimic, nemuritor.

Pomul însă'n rău sau bine
Stă înfipt în glia lui.
La furtuna care vine,
Pentru el un alt loc nu-i.

Se frământă frunza'n ploaie,
Crengile pe rând se zbat,
Dă şi trunchiul să se'ndoaie
Dar din loc nu e mişcat.

Prinsu-mi-s'a rădăcina,
Ca la pomi, purtând amarul
Însă'n dor mi-aflai lumina
Într'o stea ce-o dă amnarul.

Şi în plină frământare,
Linişteа mi-o regăsesc,
Strâng în mine depărtare
Din altarul strămoşesc

Iar când a trecut furtuna
Rămân drept şi nemişcat,
Privesc soarele şi luna
Şi cu mine-s împăcat.

27 Septembrie 1989, New York.

FRĂMÂNT

Sunt atâtea lucruri care
Azi sunt semne de'ntrebare;
Le frământ ca aluatul
Ca să crească'n ele-Înaltul.

Şi le coc mereu în minte
Până sare strop fierbinte
Din a Cerurilor vatră
Topind gândurilor piatră.

Dar la ce atâta caznă?
Îţi faci viaţa o năprasnă
Şi vinzi tihnă, bucurie,
Pe un fleac ce nu se ştie.

Nimeni nu poate s'ajungă,
Viaţa nu-i atât de lungă
Şi nu are fiecare
Minte, poate doar răbdare,

Să le'nşire, să le'nveţe,
Să le'ntoarcă pe-a lor feţe
Şi văzând câte-s la număr
Înţelept, să dea din umăr.

Să nu'nceapă iar să sape,
Să se lase dus de ape,
Viaţa să curgă în voie
Iar când este la nevoie

Să se-oprească'n contemplare
Numărând câte le are
Şi atunci putea-va spune
În genunchi o rugăciune.

12 Noembrie 1989, New York.

FURAT DE GÂND

Apus de soare sângerând
Pe-un cer senin ca niciodată,
Frumos cum nu-i decât în gând,
O strălucire fără pată.

Mă leagăn printre frumuseţi
Cu evocări de lăcrămioare
Din basme vechi cu zmei şi feţi
Şi Cosânzene bălăioare.

Cobor pe strâmtele poteci
Pe zi de ploaie sau cu soare
Dar uneori parcă te'ntreci
Ca'n povestiri de şezătoare.

Ajung la stâne în poieni
Atât de bine cunoscute,
Cu baci sfătoşi, aprigi lupeni
Şi visuri încă ne'ncepute.

Un foc aruncă limbi de iad
Cu umbre lungi şi nemişcate
Pe crengi ce par sculptate'n jad
Printre decoruri estompate.

Din munţi, cobor pe-un vârf de deal
Încununat de-un sat. În noapte
Pare atât de ireal
Că nu vorbeşti decât în şoapte.

Pe coastă, viile la rând
Stau grăniceri. Aliniere
Pe care-o porţi mereu în gând
Până ajungi la stupi cu miere.

Dealul, umil, a'ngenunchiat
Pe câmp pierdut în depărtare
În care s'au întortocheat,
Pe undeva, cărări în zare.

Dar iar mă'ntorc pe un costiş
Împădurit dar şi cu vie.
Nu sunt haragi, doar un tufiş
Multiplicat mai mult de-o mie

Îar casa este-a nimănui
Şi fără geamuri pare moartă.
Aş vrea până la ea să sui
Dar m'a oprit şubreda poartă.

Ceru-i un nor violaceu,
Copleşitoare'ntunecare.
Atâta cât a fost al meu
A îngheţat în depărtare.

Seara cu umbrele-i de-argint,
Din frământări de gând mă cheamă
Şi în miresmele de mint,
Pornesc la drum, iar, fără teamă.

11 Noembrie 1989, New York.

DECEMBRIE 1989

Din ordin, ce-i trecut dispare.
Prezentul spumegă durere.
Spre viitor nu e cărare
Şi nici speranţe'n adiere.

Cuprinsu-i lacrimă şi şoapte,
Departele'n aici, ocare,
Întunecă şi zi şi noapte,
Un trist sfârşit la fieçare.

Ferestrele-s întunecate
Şi'ncet, de frig, se strâng în ele
Iar scânduri în singurătate
De ger scrâşnesc în duşumele.

Sunt gurile puternic strânse
Sub bici ce nu mai pridideşte.
De ceară sunt feţele plânse
Cu gândul la pâine şi peşte.

Pornit-au uliţele toate
Spre piaţa clocotind de ură
Dar cine de un goale coate
În vremea de-astăzi se îndură?

O frunte însă'n vânt se saltă,
Se umple piaţa de uimire.
În grabă o urmează-o altă
Dar moartea-şi caută un mire.

Vin străzile pline de sânge
Din iureşul viaţă şi moarte.
Nu mai e timp pe morţi a-i plânge,
Nu-i nimeni pe umeri să-i poarte.

S'a răzvrătit întreaga ţară
Într'un prezent ce nu sfârşeşte
Şi'n care'ncepe să răsară
Un viitor ce licăreşte.

Căzut-au lanţuri, bucurie
Ce pare-o clipă în neştire
Cu viaţa'n mâini, o jucărie,
Ce-aduce zâmbet şi uimire.

Ascunşi stau de durere sfinţii
Când mama îşi plânge odorul
Iar alţii'n jalea neputinţei
Văd sângele mânjind pridvorul.

Se scurmă-acuma în cenuşe,
Se-alege grâul de neghină,
Se'ndreaptă-un stâlp, se pune-o uşe,
În prima rază de lumină.

A fost Cuvântu'n zi de mâine,
Se vede greu, e încă ceaţă.
Stai meditând, în rând, la pâine.
În schimb, e-o nouă dimineaţă.

27 Decembrie 1989, New Badila.

NOAPTEA ÎN TREN

Lumini sosesc şi-apoi dispar
Pe gânduri ce nu se încheagă.
Te'ntrebi la ce mereu apar
Mici licăriri o noapte'ntreagă.

O staţie şi-un gând banal
Par disonanţe'n pribegia
Cu mers în ţăcănit coral
Ce îţi trezeşte nostalgia.

Cu ea te înfrăţeşti şi zbori
Prin codrul gândurilor tale,
În căutare de comori
Cu coroniţe şi taftale.

Şi gândurile se întrec
Spre mal înalt de amintire
Iar lacrimi calde se petrec
Încet dar fără şovăire.

Te-opreşti din când în când din zbor,
Un călător pune-o'ntrebare
Cu vorbe de prisos, ce dor,
Sau a'nceput să râdă tare.

Pluteşti din nou prin nicăieri,
Nu te mai regăseşti pe tine
În spuma zilelor de ieri
Ce stau grămadă în ciorchine.

Cauţi mereu, nu-ţi dai răgaz,
Ultima staţie se-arată.
Drumu-i sfârşit şi ţi-e necaz.
Toate se termină odată!

22 Noembrie 1989, New York-Washington.

TOAMNĂ RECE
(Variantă)

Vântul s'a'ncurcat cu ploaia
Peste case şi livezi,
Stau să cadă şura, claia,
Şi-au pornit din nou zăpezi.

Crengile rămân golite,
Frunza tremură în zbor,
Se înşiră mărgărite
Printre florile ce mor.

Peste alb covor cu petici
De frunziş şi de culori,
Cerul poartă nori bezmetici
Alungând din cuiburi ciori.

Bate vântul, bate ploaia
Alternând absurdităţi.
Frigu'n ploaie se prelinge
Tot aşa ca'n alte dăţi.

Toamnă gri, decolorată,
Pân' la piele m'ai udat
De mă simt un boţ de vată
Cu noroaie îmbibat.

Toamnă costelivă, udă,
Toamnă plină de noroi,
Toamnă tristă şi zăludă
Rupi mereu ceva din noi

Şi te simt atât de bine,
Eşti fior de zile reci
Ce îl port mereu în mine,
Aşteptând, cândva, să treci.

19 Iunie 1990, New York.

A M Ă G I R E

Pe-un dincolo de vechi cunoaşteri
Pe care porţi speranţele mănunchi,
În svârcoliri, sudorile de naşteri,
Încerci s'aduci pământul în genunchi.

Eşti conştient că a pierit norocul
Şi în vâltori obscure, ne'ncetat,
Prin trudă'ncerci să împlineşti sorocul
Uitând mereu cât eşti de însetat.

Cerul lipsit de stele sau lumină
A spulberat şi bucuria'n vânt,
Te odihneşti atât cât stai la cină
Şi nu mai ştii din câte-au fost, un cânt.

Mergi pe un drum, domoală şerpuire,
Fără sfârşit căci nici un capăt nu-i
Iar când te miri, faci pe-alţii să se mire
Şi-atunci renunţi ceva să le mai spui.

Pe uni-i vezi cum în belşug se'neacă
Şi viaţa şi-o petrec doar în beţii.
O clipă-ai vrea să fii ca ei, oleacă,
Dar renunţând, departe tu te ţii.

În timp te'mpaci cu viaţa şi cu tine
Şi afli la'ntrebări lacăt şi chei.
Te amăgeşti. Aşa e mult mai bine
O viaţă grea, încet, să o închei.

20 Iunie 1990, New York.

NU MAI VREAU

Nu mai vreau bucăţi
Ca în alte dăţi.
Vreau doar întregimi,
Întreguri mulţimi.

Nu mai vreau flămând
Să mănânc în gând,
Aş dori să beau
Atuncea când vreau.

Nu voiesc să vin
Fricii să mă'nchin
Să nu calc legi noi
Scoase din gunoi.

Nu vreau ajutor.
Ştiu că nu-i uşor
Dar eu mă descurc
Când oi vrea să urc.

Şi de-o fi să fiu
Singur, o să ştiu
Cum să mulţumesc
Domnului Ceresc.

20 Iunie 1990, New York.

DIN ALTĂ DATĂ

Ai venit la poarta mea,
    m'ai strigat: "Creştine!"
Îţi era capul plecat,
    vorbele blajine.
Am ieşit în prag şi-am spus:
    "Ce vânt te aduce?"
Atunci frate m'ai numit,
    frate bun de cruce.

Eu la pieptul meu te-am strâns
    şi ţi-am dat de toate,
Tu zâmbeai la masă stând,
    rezemat în coate
Şi ai stat aşa, tăcând,
    privind prin unghere.
Mi-ai furat o pâine'ntâi
    şi-un borcan cu miere.

După-aceea, rând pe rând,
    câte-aveam în casă.
De ţi-am spus că e păcat,
    ai zis că nu-ţi pasă,
Că nicicând nu am fost fraţi
    şi privind cu ură
Mi-ai spus că te-am supărat,
    eu, peste măsură.

M'am oprit să te privesc
    atunci, prima oară
Şi-am primit, din partea ta,
    huiduieli şi-ocară.
Ochii nu mi-au fost de-ajuns
    ca să-mi plâng amarul
Nici cuvânt atât de greu
    ca să-ţi întorc darul.

Dinţii mi-au stat încleştaţi
    şi gura uscată,
Am jurat să nu te iert,
    orice-ar fi, vreodată.
Alungat din rostul meu,
    pribegeam prin lume,
Tu'n batjocură râdeai
    şi-o făceai anume.

Dar nu-i om nemuritor,
    mor şi eu şi alţii.
Sclavi sau înţelepţi, toţi mor.
    Mor şi împăraţii.
Eu muri-voi împăcat,
    fără vre-o mustrare,
Tu'n blesteme vei muri
    şi'n încăierare.

24 Iunie 1990, New York.

T U

Doar tu îmi eşti steaua ce-o văd dimineaţa
Când încă mai doarme în jurul meu viaţa,
Tu eşti începutul ce-l simt c'o să vină
Pe primele raze de blândă lumină.

Tu îmi eşti surâsul ce veşnic te fură,
Ce nu are lege şi n'are măsură,
Fugară scânteie, suavă sclipire
Creată să fie mereu amintire.

Tu-mi eşti mulţumirea ce bate la poartă
Schimbări să aducă în bine la soartă,
Privirea să'nalţe ca şi altă dată
La Cel ce coboară, din cer, ca răsplată.

Tu îmi eşti speranţa ce fruntea ridică,
Îndemnul să'nvingă codire sau frică
Şi toate în juru-mi sub pasu-mi învie
Pătrunse de farmec ca într'o magie

Iar bolta cu note de aştri, de stele,
A prins portative să scrie cu ele
Purtând peste dealuri o doină străbună,
La umbra de ceteni sub clarul de lună

Căci tu-mi eşti norocul şi tu-mi eşti răsplata.
Se scurseră anii şi încă sonata
Mai sună şi-acuma din anii de ghiaţă
Ce azi se-adunară'n cunună de-o viaţă.

1 Iulie 1990, New York.

GÂNDURI

Dusul ce nu are întors,
De soarta a decis să-ţi deie,
E ca un fir ce-i rupt la tors,
Ca un bărbat fără femeie.
Neîmplinire parţială
În care nu intră tocmeală.

*

Fuga în viaţă-i tot un dus.
Dar doar atunci e împlinire
Când te-ai luptat şi te-ai opus
Minciunilor şi la'nrobire
Şi ai schimbat în cartea sorţii
Un rând, să scapi de ghiara morţii.

24 Iunie 1990, New York.

FĂRĂ TITLU

În candelă toarnă ulei
şi spune-o rugăciune
în zori de zi când te trezeşti
şi iar la soare-apune.

*

Alungă tot ce e păcat
'nainte să înceapă
chiar de ar fi să te hrăneşti
cu pâine şi cu ceapă.

*

Împacă-te în lume'ntâi,
împacă-te cu tine
şi n'aştepta ca să obţii
dreptate şi nici bine.

*

De ai atât, o pâine,
uită ziua de mâine,
din ea taie-o felie
să-o schimbi pe bucurie.

*

Imparte milă la bătrâni,
copilul care cere,
nu-ţi face crez sau ideal
în aur sau putere.

*

Să nu îţi dai părerea
când nimeni nu ţi-o cere,
scuteşti poate o ceartă
sau doar o neplăcere.

*

Când dai, să dai cu-adevărat
şi nu numai odată.
Nu te făli cu ce ai dat,
nu aştepta răsplată.

Zâmbeşte celor ce sosesc,
deschide-le larg poarta
şi umple cana vârf cu vin,
întoarce spre ei toarta.

*

De-i călător, lasă-i prilej
să plece'n împăcare
şi nu-l lipsi de un cuvânt,
de o încurajare.

*

Când un actor a recitat fără talent,
te-opreşte,
nu-l lăuda, îi spune doar
ceva prieteneşte.

*

Când sunt actori plini de talent
le dă încurajare.
Le eşti dator, la ce-ai primit,
să-aplauzi cât mai tare.

*

Pe cei care urăsc să-i laşi
în ura lor să fiarbă
şi nu'ncerca să îi loveşti
nici chiar cu-un fir de iarbă.

*

Cei ce-au lovit însă pe-ai tăi,
iartă-i dar ţine-i minte.
Vor piere toţi în legea Lui,
Cerescului Părinte.

*

Chiar dacă ierţi oamenii, toţi,
ţie nu-ţi da iertare,
nu te scuti şi nu'ncerca să fii
ca orişicare.

27 Mai 1988, New York.

Să înţelegi şi pe nebun şi hoţ,
atunci când fură.
De-s pedepsiţi să nu le-arăţi
dispreţul tău sau ură.

*

Mereu să ierţi, cu-adevărat,
pe cei ce-s în greşeală.
Ajută-i să-şi aducă ei
greşeala la iveală.

*

Să ştii găsi, când eşti învins,
puteri de luptă nouă.
Să nu blestemi când vântu-ţi ia
acoperiş, şi plouă.

*

Să vrei s'o iei de la'nceput
cu zâmbetul pe buze.
Să recunoşti când ai greşit
fără necaz sau scuze.

*

Să vezi ce-i la urât frumos.
Frumosului ce-ţi pare,
închide ochii la spoieli,
vezi doar ce-i încântare.

*

Din când în când, găseşte-ţi timp
să-asculţi o melodie,
priveşte-o floare sau un pom,
la vânt cum se mlădie.

*

Un cult să porţi celor ce-s duşi
şi despre ei vorbeşte
iar scrieri pe mormânt să pui
numai în româneşte.

Mai 1988, New York.

TU DOAMNE

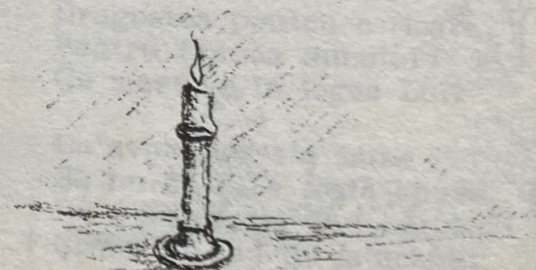
Tu îmi eşti cel mai bun prieten,Doamne,
Şi pe ocean de rău sau bine
Eu te-am urmat mereu pe tine
Până'n adâncul vieţii mele toamne.

Şi daruri ţi-am adus ca fiecare
Dar nu de teamă cum fac unii
Ci'n crezul ce-l aveau străbunii:
Smerit, pierdut în rugi la lumânare.

Nu este dar pentru a Ta slăvire
Când în nespusa'nţelepciune
Tu m'ai lăsat a mă supune
Păcatelor ce stau în iscodire

Apoi răgaz mi-ai dat, îngândurare,
Să-mi văd greşeala şi păcatul,
Să pot lupta cu necuratul
Şi-umil, să vin la Tine spre iertare.

2 Iulie 1990, New York.

TĂCEREA

Tu ce nu ştii să-mi tălmăceşti tăcerea
Cum vrei să-ajungi să-mi înţelegi cuvântul?
Te minunezi că nu mă'nclină vântul
Şi nu îmi caut pe pământ averea.

Mira-te-vei, averea-mi nu se-arată,
Se-ascunde'n nerostitele-mi cuvinte
Pe gândul ce se-avântă înainte
Fără de un "nu pot" sau "niciodată".

Tu ce nu ştii, când nimeni nu vorbeşte,
Atent să-asculţi tăceri în cuvântare
Pe lungi cărări, sosite fiecare
Din lumea de mistere ce domneşte,

Degeaba clipei vrei să-i guşti doar mierea
Şi-alungi durerea, jalea şi mormântul
Şi te apuci să-mi grămuieşti cuvântul
În loc să'ncerci să-mi tălmăceşti tăcerea.

15 Iulie 1990, New York.

ÎNVOITU-MI-S'A MUZA

Drumurilor bătătură
Cine ştie cât îndură
Când nici razele pieziş
Nu găsesc un luminiş?

Întrebatu-mi-s'a gândul
Oare când îmi vine rândul
Ca să curgă fără temi
Clipele, trecutele-mi,

Pentru că acum arare
Rătăcesc prin contemplare
Şi se'ntâmplă tot mai des
Să nu dau de-un înţeles.

Nevăzutu-mi-s'a oare
Dragostea pentru o floare,
Pentru frunza nucului
Ce mustesc în legea Lui?

Da'nvoitu-mi-s'a muza
Să nu-mi fure toată spuza
De n'am să mă dau bătut
Şi-am s'o iau de la'nceput.

15 August 1990, New York.

NU ÎNCERCA !

Nu încerca să îmi traduci cuvântul,
Nu vei putea la fel cum nu se poate
Ca să roteşti în sens invers pământul
Sau ca să ai în lumea asta toate.

Cuvântul meu nu-i un crâmpei de limbă,
E tălmăcire prinsă în milenii
În care gândul de-astăzi se mai plimbă
Prin vremi când încă nu erau elenii.

Cuvântu-mi s'a născut dintr'o vorbire
De mari tăceri în codrii făr' hotare
Când către cer a tracilor uimire
Primea răspuns la ori ce întrebare.

Mult mai târziu, pe când nemuritorii,
La Sarmisegetuza în cetate,
Stăteau la taină apucându-i zorii,
Cuvântul le-a crescut în plinătate

Cu tâlc adânc de viaţă. Fiecare
Cuvânt a prins, în mreaja de gândire,
Milenii de frământ şi împăcare
Pornind apoi către Dumnezeire.

De-aceea nu mă poţi traduce. Dorul
Nu-i un cuvânt, e mări de simţăminte
Din lacrimi ce-au udat cândva pridvorul
Când am trecut prin secole'nainte.

21 August 1990, New York

SIMŢĂMINTE

Se zbate'n mine simţământul
Ca unei părăsite case
Unde'n odăi se-ascunde vântul
În foşnet lin ca de mătase.

În locul uşii stă o gură
Ce-a amuţit şi nu mai plânge
După acei ce dispărură
Lăsând pe scări urme de sânge.

Ferestrele, cu ochi de moarte,
Privesc mereu în depărtare,
Doar noaptea'n cioburi o să poarte
Luna'n crâmpei de'nveşmântare.

Dar uneori, casa învie
Când umbra celor duşi apare
Cu orice fir de păpădie
Pe a trecutului cărare.

Şi între timp şi-eternitate
Creşte-o spirală de lumină,
Răscruce în singurătate
Celor ce n'au păcat sau vină.

27 Septembrie 1990, New York.

CU TINE

Cu tine poate fi, nici nu mai ştiu,
Mai puţin rău sau simplu bine
Dar când mă aflu fără tine,
De-i cerul gri, îmi pare maroniu.

Tu ştii cât preţuiesc de mult când nu-i
Un zgomot ce să mă trezească
Din vis de vis, dumnezeiască
Mană, din cer trimeasă orişicui.

Şi totuşi îmi lipseşte un cuvânt
De-al tău, să fie oarecare,
Să-l prind din zbor la întâmplare
Şi să-l aşez pe portativ, să-l cânt.

Întâi porni Cuvântul, şi a fost
Dar nu era pe-atunci ureche.
Povestea ştii, e foarte veche
Şi uneori e greu să-i dau de rost.

Cuvântul Lui, neînţeles, e crez,
Îl cercetez în profunzime,
Ce bine-ar fi de o sutime
Ar scânteia în mintea mea un miez

Însă nu sunt acel ce-a fost ales,
Spirală'n ceruri suitoare,
Eu voi rămâne în picioare,
Înfrânt sau cu fărâme de succes.

Nu ştiu de e cuvântul tău sau doar
S'a întâmplat să fii pe lume
Creată pentru mine-anume,
Umblând numai în vârfuri pe culoar.

Şi rar, când în tăcere tu şi eu
Uităm de orice cuvântare
Mă simt plutind în desfătare
Învăluindu-mă în gândul meu.

Tăcerea-atuncea se transformă'n har
Cernând o lume ne'ntinată
Prin tine, în "A fost odată",
În drum, mergând spre alt sistem solar.

22 Noembrie 1990, New York.

ÎŢI DĂRUI

Îţi dărui clipa trecătoare
Din răsărit şi din apus,
Nevinovată ca o floare
Ce-a răsărit şi-apoi s'a dus.

Îţi dărui noaptea cea albastră
Ce-o umplu cu speranţe vii
În care Pasărea Măiastră
Tu din cenuşe o învii.

Îţi dărui zorii ce se'ngână,
Chemare din albele nopţi,
Visându-mă purtat de mână
Sub vişinii bogaţi şi copţi.

Îţi dărui zâmbetele zilei
Ce nopţilor nu se mai vând
Pe licăririle feştilei
Dintr'un opaiţ tremurând.

Îţi dărui soarele şi luna
Şi adierile de vânt
Ce le-aş lăsa să bată'ntr'una
Ca să le mlădiez în cânt.

Îţi dărui însăşi dăruirea
Îngenunchind ca la altar,
În mâini cu-ofranda mea, iubirea,
În strălucire de cleştar.

15 Decembrie 1990,Lovettsville Road.

RUGĂ TÂRZIE

De ce lăsatu-mi-ai Prea Sfinte
Atâţia ani sterpi, nefireşti,
Să pierd şi timp, să pierd cuvinte,
Cu lucrurile pământeşti?

Măcar acum, la bătrâneţe,
Te-arată ochilor mei orbi
Cu-a Tale zeci de mii de feţe,
Nemărginirea cum o sorbi.

Îndreaptă pana mea să scrie
Crâmpei din veşnicile-Ţi legi,
Ca să-l împart cu bucurie
La cei ca mine, la pribegi.

Ajută-mă a înţelege,
Eu, cel umil, un biet grăunt,
Tâlcul adânc din a Ta lege,
Eu rămânând cel care sunt.

Să fiu acelaşi om cuminte,
Să-aduc la numitor comun
Ce ştiu iar mersul înainte
Să fiu în stare să-l supun.

Şi dă-mi atât, doar licărirea
Şi'n sufletu-mi un pâlpâit
Să-ajung să-mi împlinesc menirea
Şi-atunci, să ştiu de ce-am trăit.

28 Septembrie 1990, New York.

ROAGĂ-TE

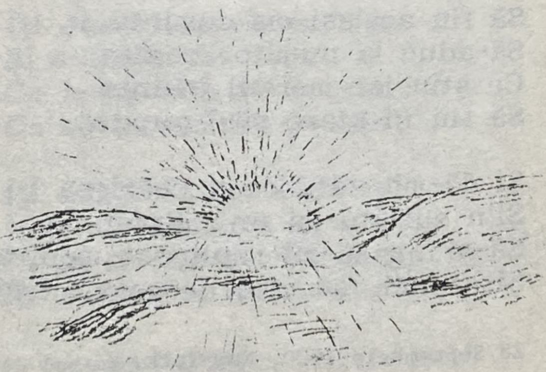
Roagă-te la noapte pentru mine
Şi în orice noapte dacă poţi.
Dimineaţa, zilei care vine
Roagă-o de iertare pentru toţi.

Nu uita de biata noastră ţară
Şi de cei ce au murit luptând,
Roagă-te să-ajungi să o vezi iară
Cum o vrem cu toţii, în curând.

Roagă-te că poate se îndură
Dumnezeu de noi, de cei pribegi,
Să schimbe'n iertare ce e ură
Şi să lase mila s'o culegi.

Roagă-te la noapte pentru mine
Şi în orice noapte dacă poţi.
Dimineaţa, zilei care vine
Roagă-o de iertare pentru toţi.

13 August 1989, New York.

CUPRINSUL

TIPĂRIT ÎN ROMÂNIA

Bun de tipar 05.06.1993. Apărut 1993.
Coli de tipar 6,25.
Comanda nr. 224.
Culesul şi tiparul executate la Tipografia
"METROPOL"
Tiraj 500 exemplare.

ISBN 973 - 562 - 014 - 6